

подърз малко, като са исправи, дугади чи мѸ
 поблѣкна, защо солта са стопи въ водата.
 Други пъть вѣше натоварено съ вълна, и като
 минѸваше една рѣка, лѣгна ватрѣ за да мѸ ду-
 лѣкни пакъ, но като са напи вълната съ вода, то
 вѣки не можѣ да са исправи, ами оумрѣ тамъ:

14. На възмнштѣ много минѸватъ презъ
 главата додѣ са надчѣтъ оумъ.

Враната грабна една вѸца сырание и кацна
 на едно дѣво да го гадѣ. Я лисицата а вѣде
 и Ѹтиде подъ дѣвото и начѣна да а хвали
 и да и дѸма: Ѹ колко си хѸбава и напѣта,
 тѸ вѣвашъ за царица, но кажатъ чи си нѣма.
 Тогази враната, за да покажи чи и ма гласъ.
 начѣна да грачи, и сырание то падна долъ:
 а лисицата са притѣче та го грабна, ачи са
 засмѣ и рече: сичкото и машъ, Ѹ врано самъ
 оумъ нѣмашъ.

15. Който са трѸди не вѣва сиромѸхъ.

Единъ земледѣлецъ, като оумѣраше, рече
 на синоветѣ си, чи и ма закопано имѣние въ
 лѸзието та да идатъ да го искѸпѣатъ. По-
 дѣръз смертта мѸ Ѹтидоха та прекопѸха лѸ-
 зието пѣтъ шѣсть пѣти, и не намѣриха ни ю,